

BAN CÔNG PHÍA NHÀ CÓ NẾNG

Đầu năm học mới, khắp hành lang, sân trường ngập tràn sắc trắng màu áo học sinh. Mọi việc ngập tràn thân quen như mọi ngày, nhưng hình như Tú cảm thấy mình vừa chạm một mảnh đất mới, một nơi khác biệt.

Trong cái ồn ào náo nhiệt của giờ ra chơi, Tú chợt đứng lặng vì một ánh mắt bất ngờ. Có cảm giác vừa gặp thân quen vừa lạ lẫm. Cô bạn này có dáng người nhỏ nhắn và mái tóc xoã ngang vai. Tú đứng lùi đi theo sau cô bạn vào tận nhà và chợt nhận ra, đó là hàng xóm của mình, hai nhà đối diện cách nhau có vài bước chân.

Cô bạn đó thuộc ngọy tên là Yến Nhi. Ngày nay Tú và Nhi cùng học môn giáo. Nhi có một mái tóc đen, dày và mượt, cô có một đôi mắt đen và trong veo như chứa đựng một kho tàng tri thức. Tú thuộc ngọy xuyên suốt tóc, gõ đầu và hay trêu chọc Nhi, Nhi như con và mím môi. Mọi lần bạn bè trêu đùa, cô bé cũng cười hoặc đôi khi khóc òa lên. Nhưng Nhi cũng là một cô bé “kiên cường”, chưa bao giờ chịu lùi mách cô như các bạn khác. Tú thích trêu cô bạn cũng bởi đó.

Năm năm Tiểu học và bốn năm Trung học, Tú học ở Thành Phố và ở nhà Bác trên đó, ít khi về nhà. Còn Nhi học trường ở quê. Nhà gần nhau nhưng gần chục năm hai đứa không chạm mặt. Bây giờ hai đứa lại cùng trường...

Tú vào nhà tìm tìm lại những cảm giác như cũ. Thời gian quá trôi đi, khi nhận ra ta lớn lên và thay đổi. Cả hai đứa đều rất khác xưa. Chưa có đôi mắt đen ngày xưa cho đến bây giờ, hình như... vẫn thế!

Ngày hôm đó, Tú bắt đầu “quan tâm” đến Nhi, tìm hiểu như một người bạn. Cả hai cũng lặng lẽ theo dõi hoạt động của Nhi và hiểu dần dần tìm cách giúp đỡ, hay giúp đỡ cho Nhi như ra mình là bạn bè thân thiết hàng ngày xưa. Nhưng sự ngỡ ngàng ngừng và thôi đi tự nhiên khi nhận ra bạn cũ.

Biết Nhi thích bóng chày, Tú đăng ký tham gia vào đội bóng chày của trường. Mọi chiều tan học, Nhi đều ra sân xem và cổ vũ cho đội bóng. Đến đầu hè, sân bóng chày không chỉ có Nhi, Tú và đội bóng. Nhiều chiều đầu hè, khi mọi vật dần lên thết thớt. Có Nhi trong sân, mọi thứ dường như càng đẹp hơn. Mọi khi nghĩ đến đi học, Tú lại không giận được nữa.

Đã hai ngày không thấy Nhi đến sân bóng chày, bỗng nhiên, tíu tít nói chuyện như mọi ngày. Đó quả thực là chày và đi học này khi Tú phân vân lo lắng.

Trước nhà Tú ra trước ban công phòng mình, nhìn sang phía nhà Nhi. Chà, ban công đó này có nhiều hoa nữa. Nhâm nhi tách trà Atiso, Tú nhìn về phía căn phòng và đỉnh nóc đó là phòng của Nhi. Quả thực rất lâu rồi Tú mới dành thời gian ra ban công hít thở gió như thế này. Ban công rất đẹp, trồng nhiều hoa và cây xanh, thực sự toàn là ba chăm sóc cây cho Tú chăm sóc ý đến chúng, cho đến hôm nay.

Ngày thứ nhất, thấy Nhi mới ra ngoài ban công, Tú mừng rỡ vẫy tay chào. Thứ hai Nhi không đến. Cô bé thẫn thờ nhìn xa xăm. Đôi mắt buồn như đang dìm mình trong nước. Và cuối cùng, trong sân thu đông, Nhi khóc thút thít. Cô bé đâu biết rằng phía nhà không có sân bóng bên kia có một cậu bé đã chờ đợi mình vì và thực sự tò mò khôn xiết.

Ngày thứ hai, vẫn là trà Atiso, vẫn góc ban công đó, Tú lặng lẽ ngắm nhìn về phía ban công nhà có bóng. Một cô gái xinh xắn mới cánh cửa ra, lại nhìn về phía xa mắt cách không rõ ràng. Đôi mắt nhìn chăm chăm như hút vào không khí và hình ảnh cô ấy... khóc. Sự việc lặp lại như hôm qua khi Tú vô cùng bất ngờ. Hàng loạt câu hỏi đổ ra trong đầu Tú mà không có cách nào giải đáp?

Ngày thứ ba, mọi việc lại tiếp tục lặp lại như hai ngày trước. Nhưng đến với Tú, nó thực sự là quá đủ. Bỗng nhiên tò mò khi Tú như muốn hét lên thét to, muốn gọi về sân ban công nhà này: "Nhi ơi, sao thế? Cậu chia sẻ với tớ có được không chứ?". Thứ hai cùng, tất cả sự việc vẫn không mất chút thay đổi.

Xuống dưới nhà, Tú vội vàng hỏi mẹ rằng, nhà cô chú hàng xóm bên cạnh có chuyện gì không?

Một buổi sáng với câu hỏi khá vô duyên này, nhưng thực sự không thể có chuyện gì bất ngờ cả. Đến lớp, Tú hỏi hết đám bạn của Nhi. Chẳng ai biết Nhi có chuyện gì không vui cả. Cô bạn lúc nào cũng vui tươi, nhí nhảnh như thế. Sáng tiếp Nhi còn đến tham gia hoạt động văn nghệ của Trường thể thao và còn thi học sinh giỏi cấp huyện, Nhi đâu có thời gian để buồn?

Ngày tháng và thời năm, ban công phía bên nhà có nắng, vẫn có một cô bé đang khóc, ban công phía bên nhà không nắng, vẫn có một cậu bé trầm ngâm suy nghĩ nhìn cô bé thật lâu.

Ngày tháng sáu và thời bày ...

“Còn phải chờ một chút ngay chuồng ngày tiếp này”. Tú lại tiếp như khi đã nhận đúng bày là quá đủ rồi. Tú rất ghét việc phải thấy con gái khóc, nhất là Nhi. Tan học hôm sau, Tú quyết định đi cùng Nhi để hỏi cho rõ về chuyện này, mặc dù cũng hơi vô duyên. “Dù sao bạn bè cũng nên quan tâm nhau” – Tú đưa ra lý do biện minh cho hành động vô duyên, kể cả của mình.

Tú kéo nhẹ bím tóc của Nhi, khiến Nhi giật mình quay đầu lại. Nhi nhìn Tú không chút ngạc nhiên rồi cong cong cái môi. Hơi lộ lòng trắc ẩn thái độ vô tư đó của Nhi, Tú mạnh dạn hỏi lại gần hơn hẳn thăm về việc “một tuần mất một” là sao? Nhi đáp rằng một vì câu hỏi đó nhưng rồi lại nhí nhảnh về một mình cậu và về vai Tú: “Tôi sẽ nói cậu sau nhé!”

Nhi cười khi Tú càng thêm hỏi hỏi.

Chiều hôm sau, Nhi đi đến tìm Tú trước cổng trường. Cậu mỉm cười đưa cho Tú, nháy mắt có chút tinh nghịch. Tú mỉm cười đáp và bắt gặp đến vô cùng.

- Hóa ra là cậu tiếp ... khóc à? Cậu tiếp khóc suốt một tuần để chuẩn bị cho vai diễn chính trong lần thi văn nghệ sáng tiếp?

- Ồ! Sáng tiếp tiếp tham gia thi, là một việc khá thích nên muốn mình để lại dấu ấn một chút nên tiếp!

Hai đứa a tung tăng nói chuyện suốt quãng đường về nhà, bất chợt Tú quay sang hỏi Nhi:

- Bây giờ, cậu không chút gì thắc mắc là ai?
- Không! Nhi trả lời với vẻ bình thường, đôi mắt như biết chuyện.

Nhìn ra vẻ mặt khó hiểu của Tú, Nhi mỉm cười thật tươi: “Cậu là Tú, Tú đáng ghét suốt ngày bắt nạt tôi chứ gì? Tôi nhìn ra cậu từ ngày đầu tiên gặp cậu, nhưng chúng tôi bắt chuyện với cậu từ lâu rồi, mà tôi sợ, tôi đâu biết cậu bắt nạt như thế nào. Tôi vốn thường xuyên đến xem cậu chơi bóng chày. Và đường nhiên tôi biết cậu ở bên nhà đi đâu”.

Tú ngơ ngàng và vui đến khó tả. Ngắm nhìn Nhi tươi cười trong nắng, im lặng hàng phút sau Tú mới tiếp tục câu chuyện tiếp.

Trở về nhà, không hề nhận thấy, cùng lúc ban công hai nhà có hai cô cậu, của số đầu mùa. Một người tóc tết bím đuôi sam, hai má đỏ hồng lên trong nắng, đôi mắt đen ngầy ngầy cùng nụ cười xinh xắn. Một người lười lười lười lười nhìn đường vì nó cười cười.

Bạn đã bao giờ có cảm giác bỗng nhiên rơi vào một thác cảm xúc chưa? Bạn bắt gặp rồi và rồi, cho đến khi bạn chạm vào một nỗi đau và nhìn ra là bạn đã ... cảm nhận. Nó sẽ làm bạn choáng váng đến mức cảm xúc theo bạn vào cõi trong giấc ngủ. Mọi thứ xung quanh bạn thật ngút ngàn.

Và đây, cuộc sống vô cùng đáng yêu. Có thể là bạn sẽ bắt đầu từ những điều gần gũi quanh mình như ánh mặt trời, nụ cười của ai đó... Điều gì gần gũi sẽ khiến bạn cảm nhận, hạnh phúc và đôi khi là thay đổi bản thân để trở nên hoàn thiện mình hơn!